

Omkring 700.000 mennesker i Danmark lider af en eller anden form for gigt, og flere kommer desværre hele tiden til. Faktisk er det den største folkesygdom i Danmark. Trods det bliver gigt-patienter ofte overset, fordi det er en stille lidelse. Der er ofte ikke meget synlig dramatik ved leddegigt, nedslidte hofter og knæ eller ondt i ryggen, men det er jo ikke ensbetydende med, at vi skal overse en folkesygdom, der er så omfattende. Socialdemokraterne fremsatte derfor i forrige samling et beslutningsforslag om en national handlingsplan på gigtområdet, og forhåbentlig når vi i denne dags debat længere end i den forrige samling.

Udgangspunktet for sidste samlings debat er på store stræk det samme, men udfordringen er blevet større med de begrænsninger, der er sket i den vederlagsfri forebyggende og vedligeholdende fysioterapi – begrænsninger, der har betydet, at 2.000 gigtpatienter af 4.400 i alt har fået begrænset deres mulighed for en sådan behandling. Og udfordringen er også blevet positivt større på baggrund af de landvindinger, der er sket på baggrund af brugen af biologisk medicin.

Kl. 15.20

Som det ser ud nu, er der alt for stor forskel i behandlingen i de forskellige dele af landet. Der er bl.a. store forskelle i ventetider og muligheder for at komme til en speciallæge og stor variation i medicinudskrivningerne, særlig i forhold til de biologiske lægemidler, der er omkostningstunge både i pris og i brug af personale.

Der findes kun ganske få nationale retningslinjer og standarder for behandlingen af gigt, hvilket igen er medvirkende til, at patienter behandles uens på tværs af landet og ikke nødvendigvis efter den senest opdaterede viden. Det duer simpelt hen ikke.

Regionerne skal selvfølgelig have deres minimale tilbageblevne handlefrihed intakt, men de forskelle, som vi oplever på et så væsentligt område som gigt, må ikke kunne forekomme i Danmark.

Det bør ikke være den enkelte patients eller dennes resourcepersoners evne til at bide sig fast i bordet i en behandlingssituation, der afgør, om han eller hun får den korrekte behandling eller medicin, og der bør heller ikke gå postnummerpolitik i behandlingsformerne.

Det er Socialdemokraternes holdning, at lige-gyldigt hvilken form for gigt man er uheldig at få, skal alle have de samme rettigheder, både

med hensyn til tilgængelig information, rådgivning og ikke mindst behandling. Når man rammes af gigt, kan det være svært at opretholde det liv, man normalt fører. Lige-gyldigt om det er gigt i fingrene, så man ikke kan åbne et glas rødkål, eller i knæene, så det bliver besværligt at bevæge sig rundt, er det en stor forandring for den enkelte. Det er den enkeltes fysiske og psykiske tilstand, man må tage hensyn til i diagnose og i behandling.

Politikken i de seneste år har været præget af lappeløsninger. Der skal virkelig ske et løft på området, da der er behov for en koncentreret, koordineret og målrettet indsats. Gigt er en alvorlig sygdom. Og vi mener derfor i Socialdemokratiet, at der absolut bør være nogle retningslinjer for den almene praksis.

Der er et stigende behov for nationale retningslinjer for behandlingen, og dette kan eksempelvis ske ved at indføre standardiserede udredningsforløb med henblik på at sikre en hurtig diagnostik af patienter med gigt og derved bl.a. undgå unødige lange ventetider.

De standardiserede udredningsforløb skal indføres af flere årsager. For det første skal det gøres for patienternes skyld, så de får en acceptabel behandling, som vi kan være stolte af og tilfredse med fra de ansvarliges side. Og for det andet får lægerne en stringent praksis, som er gavnlig i et travlt erhverv med nok at tage sig til, og hvor ansvaret gradvis bliver større og større.

Behandlingen bør i store træk være ensartet i hele landet, så hverken læger eller patienter bliver forfordelt. Det kræver en indsats på speciallægeområdet med uddannelse af flere reumatologer, og det kræver en indsats med efteruddannelse i almen praksis.

Det vil også gavne samfundet som helhed at skabe bedre vilkår, da patienterne med god behandling og nyttig forebyggelse kan blive længere på arbejdsmarkedet, for gigtssygdommene har også store samfundsmæssige konsekvenser. Gigt er den næstdyreste sygdomsgruppe, kun overgået af de psykiske sygdomme, og koster samfundet rundt regnet 26 mia. kr. om året.

Socialdemokraterne mener, at det bør være indlysende alene på grund af de menneskelige og økonomiske konsekvenser, at en indsats på nationalt handlingsplanniveau, som det er beskrevet i forslaget til vedtagelse, er vigtig at gennemføre. Det er helt på linje med, hvad Socialdemokratiet tidligere har foreslået, og de øvrige punkter i vedtagelsen har vi også tilsluttet os.